

v neznane, daljne pokrajine spanja... A čudno preseneti prav tam, kjer bi pričakovali, da bo misel izpeljal do konca. Zdi se, da bi se pravi pesnik tu šele razmahnil in že zdavnaj zadel na Boga in večnost kakor koli že, tako pa Čampa ob svoji najboljši ostane v nižini in se zadovolji s trenutnim učinkom.

V tej poeziji ni najti današnjega človeka, ki bi ga moreča vprašanja današnje dobe premetavala sem in tja. Vse preveč je avtor — »med svoje nežne misli ujet« — kar mu očitvidno ustavlja polet. Le nekajkrat se dvigne in uzre, »da je še več ljudi, ki smeh že davno, davno jim je umrl v očeh in bil bi velik greh zdaj srečen biti.« Str. 56.

Zaradi naslova »Božična meditacija« in »Pietà« bi utegnil kdo misliti, da sta ti Čampovi pesmi religiozni, a niti o teh dveh ni mogoče tega reči, ker jima manjka pravega religioznega doživetja; zato pa dasta slutiti, da sta zrastle iz povsem drugačnih osnov. Njuna dikcija pa je dosti močna in slog izpiljen.

Mlademu literatu preti nevarnost, da izgubi zaradi subjektivnosti okus, zato mu je prepotreben študij in oslomba na naše klasične pesnike (Prešeren, Župančič), še bolj pa morda študij tujih vrhov (Verlaina, Rilkeja), da se lepega dne sam ne znajde — »sredi gluhe loze«; treba je bolne rože zavreči, prisluhniti življenju, ki dviga in preraja. J. Cukale

Mlada setev. Založila »Setev«, kulturno društvo gimnazijcev v Ptuj. Tisk Tiskarne sv. Cirila v Mariboru. 1937. Str. 149.

V »uvodni besedi« piše Fr. Jeza: »Mi mladi bi želeli, da bi bila ta knjiga vkljub vsem pomanjkljivostim vesel sončni žarek... izraz in potrdilo naše vere v svetli idealizem in v slovenstvo, v slovenstvo in krščanstvo.« Osem »sejalcev« je zastopanih v knjigi. Vrstijo se pesmi, črtice, potopisi, opisi, utrinki, še celo en prevod: (poglavje iz »S. Thomas Aquinas« od G. K. Chersterton-a; hvalevredno!). O šoli govorita samo dva doneska: drugošolka M. U. naivno, ljubko izraža svoj nemir: »Kdaj bo že vendar zvonilo?« in enako piše mami: »Mati, spominek ti bom kupila.« Slika »Idealist« pripoveduje o vase zaprtem, nadarjenem sošolcu, ki je blizu »rdečim«, pa se nesrečno zaljubi v sošolko, opusti študij, izključijo ga, končno pa se na smrtni postelji izroči Bogu. Ni pisano živo, razgibano, dramatično. — Kar štiri črtice nas vodijo v Haloze, a vse so hudo žalostne: komaj šoli odrastla deklica se pri »deri« npravno zgubi, postane detomorilka (»Tila«), pijanec, oče devetero otrok, se obesi (»Grob št. 123«), lakomni posestnik Maček ubije ženo (»Življenje teče«), sicer marljivi bajtar Mrak tako pretepe stradajočega Tinčka zaradi majhne tatvine kruha, da otrok onemi za vse življenje. Ta prizor se bralcu pač najbolj vtisne v spomin. Simpatična nam je njegova hčerka Terezika. Pogled v te Haloze ni razveseljiv. — »Elekova smrt« je košček Prekmurja: visokost Mažarov, vsiljivost cigana, strast in pogin domačega tihotapca. — V »Čakanju« gre obupano dekle pod vlak. — Tudi »Prodajalec kipov« pripoveduje žalostno zgodbo. — Obširni potopis »Karantanija« žal ne pove nič novega.

Sončnih žarkov je torej v knjigi malo. Kje je tvoj humor, mladina? Vendar pa lepa, močna »Pesem pingvinov« obeta iz vse te mlade setve nekoč — žetev. J. Dbv.